

EÖM
Nytt

Evangeliska Östasienmissionen 瑞典东亚福音会

EÖM:s nyhetsbrev

Oktober 2025

Tältfestival i Mongoliet

Varje år hålls en tältfestival i Mongoliet. Det är Jesus Assembly-församlingen i Erdenet som står för den tillsammans med många lokala församlingar. I år hölls festivalen i Khovd-provinsen i västra Mongoliet. Det är ca 185 mil från Erdenet, men ändå var det över 200 volontärer från församlingen som ställde upp och hjälpte till.

Tältevangalisationen i Mongoliet

I somras åkte Maria och jag till Mongoliet för att denna gång besöka och med egna ögon se det arbete med tältevangalisation som EÖM varit med och bidragit till under flera år. Detta var 14:e gången som församlingen "Jesus' Assembly" i Erdenet arrangerade en tältfestival i någon av Mongoliets 21 provinser.

När församlingarna på en ort bjudit in församlingen i Erdenet att tillsammans med dem hålla en tältfestival ber de i ett år för människorna på platsen. Sen hålls festivalen på sommaren.

Denna gång var det över tvåhundra volontärer från församlingen i Erdenet, dess nätverk samt från en organisation i Ulaanbaatar som tillsammans med hundratals kristna i provinsen Khovd betjänade orten. Och fem svenskar var med! Förutom jag och Maria följde tre unga män från olika delar av Sverige med. De tre killarna följde med erfarna och passionerade mongoliska kristna på hem-besök. De iakttog, lyssnade och lärde sig. Men de fick också tillfällen att själva berätta om Jesus och be för människor. De tre killarna i teamet var helt

överväldigade av responsen. "Jag säger samma sak här i Mongoliet som hemma i Sverige. Skillnaden är att här tar många emot det och kommer till tro på en gång! Evangeliet fungerar verkligen!"

Öppenheten var slående. Totalt besöktes över 1300 hushåll under förberedelse-dagarna inför tältkampanjen på slätten. Av de nästan 2700 personer som fick höra de Goda Nyheterna om Jesus sa 273 personer att de genast ville börja följa Jesus. Och detta var bara förberedelsedagarna.

Vi fick också ett väldigt fint möte med kommunledningen på orten. En tidigare ledamot i den lokala länsstyrelsen delade sitt vittnesbörd och ett par tidigare fängelsekunder berättade vad Jesus gjort i deras liv. Kommuntjänstemännen blev alldeles förundrade. "Detta är något helt annat än vi trott," sa en av dem efteråt. Fängelsechefen sökte upp en av ledarna och ordnade så att alla interner i Khovds fängelse fick höra evangeliet dagen efter vår träff med det politiska ledarskapet.

Ledarna från Erdenet hade i förväg frågat de lokala myndigheterna om det fanns något praktiskt de kunde hjälpa till med. Det tacksamma svaret blev en vädjan om hjälp att plocka skräp längs ett par kilometer längs den stora flod som flyter i utkanten av staden Khovd. Detta gjorde över tvåhundra volontärer, och det blev mycket uppskattat.

Efter förberedelsedagarna gick festivalen av stapeln. Konserter, danssuppvisningar, vittnesbörd och förkunnelse av evangeliet. 840 vuxna fyllde i uppföljningskort efter att ha bätt Jesus förlåta deras synd och vara Herre i deras liv! Nu vet man ju aldrig vad sådana uttryck verkligen står för, men det är i alla fall väldigt fint att så många var positiva och vill gå vidare! Vilket underbart sätt detta var att tillbringa sommaren! Stort tack till EÖM som troget står vid den växande mongoliska kyrkans sida!

Magnus A

Änglavakt för 105 år sedan ur boken *Kärleken drev henne*

Plötsligt tog Elna tag i Karins arm och nickade snett framåt vänster. I vimlet av människor och kärror och åsnor och höns la hon märke till en pojke som till synes utan anledning sjönk ihop på gatan. Utan att tänka sig för började hon springa fram mot pojken. Karin skrek till henne att vara försiktig, men Elna var inte mottaglig för varningen. Pojken måste få hjälp.

Folk i närheten drog sig undan. Det blev ett tomt utrymme runt grabben, som nu låg på knä i smutsen på gatan. Han var kanske i fem-sexåldern. Han höll båda händerna runt huvudet och böjde sig jämrade mot marken. I nästa sekund var Elna framme hos honom och la sig på knä intill honom utan att bry sig om smutsen. Karin kom några steg efter. I ögonvrån hade hon upptäckt en man som dragit sig undan i en portgång. Hon stannade tvärt och stirrade på mannen, som med hotfullt brinnande ögon betraktade de båda gestalterna där på gatan, pojken och den utländska kvinnan med armen om hans axlar. Karin såg med fasa den långa kniven i mannens hand. Hon ville ropa till Elna men inte ett ljud kom över hennes läppar. I stället ropade hennes ande desperat till Gud.

Elna hade ännu inte blivit medveten om faran. Hon hade hela sin uppmärksamhet riktad på den lille. Hon slet av sig sjalen som hon hade runt halsen som skydd mot kylan, lyfte försiktigt upp honom och slöt honom i sin famn, vaggade honom stilla och nynnade sången som hon ibland hade sjungit med barnen i småskolan hemma i Boda: "Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är."

Då lösgjorde sig mannen i portgången från skuggorna och tog ett ursinnigt steg i riktning mot Elna, samtidigt som han skrek något på kinesiska som Karin senare skulle få höra flera gånger och som hon då fick lära sig betydelsen av: "Era utländska djävlar!" Men nu utspelades en scen som för alltid brändes in som ett heligt minne i Karins inre. Samtidigt som Elna vände sig om och fick se den rasande mannen såg Karin en mäktig ljusgestalt stå mellan knivmannen och Elna. Mannen tvärstannade, höjde sin fria hand mot ögonen och skrek av smärta. Den andra handen som höll i kniven föll ned som om den var förlamad och kniven slog med en metallisk klang i gatstenarna. Det gick några sekunder medan mannen förvirrad försökte orientera sig. Sedan försvann han in i folkmassan som med en blandning av nyfikenhet och rädsla

bevittnat dramat. Allt var över på några få sekunder, och Karin förstod att hon varit ensam om att se den ljusomstrålade varelsen. Det var underligt tyst bland åskådarna, som betraktade den utländska kvinnan som satt på huk med den gråtande lille pojken i famnen. Men så skilde sig en kvinna ur mängden och närmade sig långsamt och darrande medan hon såg sig oroligt omkring. Så kastade hon sig ned på marken intill Elna och den lille. Med ögonen fyllda av medlidande såg Elna på kvinnan och räckte över pojken till henne.

Den förtätade stämningen var över. Gatan visade på nytt sitt vanliga ansikte. Och Karin och Elna började långsamt gå norrut.

- Såg du ängeln som Gud skickade till dig? frågade Karin.
- Nej. Men jag kände hans närvaro.

De gick tysta och betraktade folklivet, tog in de exotiska dofterna och lät de många annorlunda ljuden invadera deras sinnen. När de sent på eftermiddagen skymtade missionens högkvarter stannade Karin upp, vände sig mot sin väninna, tog båda hennes händer i sina och sa:

- Du Elna, det känns som att vi fick en hälsning från himlen idag. En hälsning som lyder ungefär så här: Vi kommer att utsättas för provningar här i Kina. Det finns faror som lurar på oss. Vår fiende vill inte ha oss här. Men den Gud som kallat oss att vittna om hans kärlek för Kinas folk ger oss beskydd. För han vill ha oss här!

Kristna i Kina söker sina rötter

En grupp kristna som söker sina kristna rötter ber i den gamla kyrkan i Haichow den 7 aug. 2025.

Under första halvan av augusti nådde temperaturerna i Yuncheng rekordhög, 38°C till 42°C. Men mitt i denna värmebölja kom fyra grupper av bröder och systrar från hela landet till Yuncheng och Haichow för att söka sina kristna rötter.

Kyrkan i Haichow byggdes i juni 1921 av pastor Verner Wester efter 10 års bön och 5 års insamlingar. Ingen förväntade sig att denna gamla kyrka skulle bli en oumbärlig station att besöka när man söker sina kristna rötter. Om någon frågar varför det är så, säger det stora tecknet 爱 (som betyder kärlek) i koret inuti den gamla kyrkan allt – eftersom det påminner oss om att vi inte får glömma Guds kärlek och att vi måste sprida Guds kärlek till alla hörn av världen.

1888 gick Erik Folke in genom den norra porten till Yuncheng. Året efter gick även den då tjugofyraåriga Anna Gran in i Yuncheng genom denna port. Hon var SMK:s första

kvinnliga missionär som anlände till Kina, och hon var mycket modig inför många oförutsägbara faror. Hon blev den första utländska kvinnan från väst i Yuncheng. Sant mod är inte frånvaro av rädsla, utan att vara villig att träda fram för andra trots att man känner till faran.

År 2015 drev två bröder vid namn "Puppies" en station för begagnat virke bredvid kyrkogården i Haichow. Brödernas mormor hade varit elev hos svenska missionärer och blev senare evangelist i Haichow-kyrkan. I mer än ett halvt sekel ansågs deras mormor vara en dålig människa och kritiserades därför. De två bröderna hade inte kunnat hålla huvudet högt i byn och hade blivit både diskriminerade och mobbade. De blev också avvisade när det gäller goda möjligheter som att gå i skolan och gå med i armén. De växte upp med att ogilla sin mormor och trodde att det var hennes erfarenhet som elev hos en svensk missionär som gjort att familjen blivit diskriminerad. Men år 2019, efter att ha läst *Min farfar i Kina*, och särskilt hört berättelserna om de svenska

missionärerna i Haichow, insåg de att missionärerna var goda människor. De hade gjort många goda saker som de aldrig hade hört talas om förut: opiumavhållsamhet, de drev skolor, var starkt engagerade i hjälpsatser och katastrofbekämpning, vägbyggen, etc. De två bröderna blev fullständigt övertygade om att missionärerna varit goda människor. De tog helt avstånd från sitt gamla agg mot sin mormor och var nu stolta över hennes erfarenhet som missionärsstudent och evangelist. När vi började restaurera missionärskyrkogården i Haichow insisterade de på att donera en stor summa pengar till oss och sa: "Låt oss visa vår respekt för de gamla missionärerna."

År 2019 hörde några bybor i Haichow att Haichow-kyrkogården skulle byggas upp igen, och de tänkte att deras chans att bli rika nu skulle komma. Vissa människor ville lägga några jordhögar på denna mark och påstå att det var deras familjs förfädersgravar. Den som vid-rörde denna förfädersgrav skulle få betala ett högt pris. Men under återuppbyggnaden av kyrkogården fick byborna veta om missionärernas berättelser, blev rörda av missionärernas gärningar, vilket ledde till att ingen hindrade återuppbyggnaden.

Ann Cheng, doktorand vid Alliance Bible Seminary, har forskat om Svenska Missionsförbundets historia i södra Xinjiang i flera år. Hon är alltid intresserad av de svenska missionärernas missionshistoria i Kina, eftersom Svenska Missionsförbundet skickade 60 missionärer till södra Xinjiang och mer än 100 till Hubei. Och SMK sände över 100 missionärer till Kina. Hon är förvånad över hur Sverige, som inte är ett så stort land som Storbritannien eller USA, kan ha varit så entusiastisk över mission i Kina. Så hon tog tillfället i akt att se kulturminnena i Yuncheng, Shanxi-provinsen, för att lära sig om den svenska missionens korta historia i Kina.

Innan hon kom till Yuncheng hade hon läst eller bläddrat igenom de kinesiska versionerna av följande böcker: *Min farfar i Kina* av Mick Lidbeck, *Med en get som resällskap* av Anna Haglund Slevin, *Kärleken drev henne* av Bo Lenells, *Bilder av hopp* av Janeric Johansson, *Vad Gud Har Gjort (1912)* och *I andras händer* av Karin Ståhammar Hansson.

Ann Cheng skrev och publicerade två artiklar i nyhetsbrevet för sin kyrka i Hongkong under den första veckan efter att hon återvänt till Hongkong från Yuncheng. Titlarna på de två artiklarna är:

Verner Wester med sonen Sven

S.M.K:s två första martyrer: Missionären Elna Lenell och äldste Yao Anji

Nu är vi bara två kvar. Till minne av missionären Verner Westers familj begravd i Haichow

Efter att artiklarna publicerats fick Ann Cheng följande feedback:

- En person som tjänar i kyrkan: Tack för de noggranna och detaljerade uppteckningarna, så att vi alla kan lära oss att utöva mission tillsammans i missionärlivet.
- En lärare vid missionsavdelningen: Jag hyllar missionärerna!
- En syster i kyrkan: Deras liv har blivit våra liv!
- En älskad lärare till Ann Cheng, som är pensionerad professor vid historiska institutionen vid det kinesiska universitetet i Hongkong: SMK-pastor Verner Westers familjs kärlek till det kinesiska folket är stor och berörande.

Fyra andra läsecirklar i olika provinser i Kina har köpt denna uppsättning kinesiska versioner av SMK:s historiska böcker.

Historien har aldrig brutits. Och nåden har gått i arv från generation till generation. Ett frö som föll på karg mark blommar slutligen ut till en trädgård över alla berg med tiden.

Liu Song

Gud sa: Bygg en kyrka!

Yukiko Hatta var en av de första medlemmarna i den församling vi var med och grundade i Shin-Sapporo i Japan 1976. Hon kom att bli en nära vän till oss och vi har delat både glada och jobbiga dagar. Nu är Yukiko-san 71 år, har fyra barn och tio barnbarn.

Redan som ung beslutade hon att bli en kristen. Hon bodde granne med missionär Inga Yoki i den lilla byn Furenai på Hokkaido. En liten fin kyrka byggdes. Inga Yoki arbetade där i flera år, och när hon reste hem till Sverige flyttade en japansk pastorsfamilj in. Efter en tid blev bostaden i kyrkan ledig och Yukiko-san flyttade in med sin familj.

Efter några år var kyrkan så sliten att barnen i byn slutade att komma till barnsamlingarna, så man fick hyra en annan lokal. En natt hörde Yukiko-san Guds tilltal: Du kan bygga en ny kyrka i Furenai!

Yukiko-san var van att lyda Guds tilltal, så hon satte i gång med kyrkbygget. Alla var positiva men någon tyckte inte att det var så brådskande. Men Yukiko-san ville inte vänta. Så en dag stod den nya kyrkan färdig, och nu kommer både barn och vuxna till gudstjänster och olika samlingar.

Strax efter den nya kyrkans invigning drabbades Yukiko-san av lungcancer.

Louise Wikström med vännen Yukiko Hatta

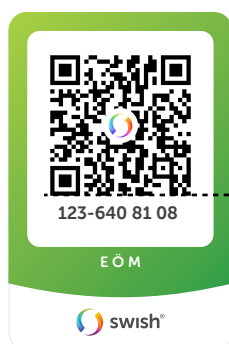
Nu förstod hon att det var därför kyrkbygget hade brådskat medan hon var frisk och stark.

Yukiko-san har hela sitt liv längtat efter att få komma till Sverige. Sedan hon fått sin diagnos sa hon: Jag måste resa till Sverige medan jag orkar.

I september kom hon tillsammans med sin väninna Atsuko Kumagai. Det var Yukiko-sans första utlandsresa! Vi fick några intensiva dagar tillsammans! Stockholm visade sig från sin bästa sida så vi fick guida dessa våra vänner. Vi hann också vara med på en fin gudstjänst i St Görans kyrka.

Vänskap är nog den viktigaste faktorn i livet!

Louise o Arne Wikström

EÖM-samling i Betlehemskyrkan, Stockholm 6 november kl 13.30

Lena Åkerlund berättar om Stiftelsen Brödets arbete under 30 år

Evangeliska Östasienmissionen - EÖM

Rålambsvägen 46, 112 56 Stockholm. Tel. 072-200 85 85.

Plusgiro 5 02 15-3. Swish 123 64 08 108

Hemsida www.eom.nu

Mailadress: info@eom.nu

Evangeliska Östasienmissionen (EÖM) har sitt ursprung i Svenska Missionen i Kina (1887) och Svenska Mongolmissionen (1897). Samgåendet mellan dessa organisationer 1982 resulterade i EÖM. Genom sin långa historia har erfarenheter samlats vilka kommer väl till pass då nya och annorlunda möjligheter till tjänst under senare år öppnats framförallt i Kina och Mongoliet. EÖM vill i partnerskap med svenska församlingar och organisationer samt tillsammans med kristna i Kina, Mongoliet och Japan göra evangeliet trovärdigt genom att exempelvis stödja sociala utvecklingsprojekt. EÖM arbetar för att motverka den isolering gentemot omvärlden som systerkyrkan i Kina samt kinesiska institutioner upplevt under senare årtionden.

Missionsledning och styrelse

Elisabeth Hellström (missionssekr.), Mick Lidbeck (ordf.), Magnus A, Yasuko Dellming, Håkan Leanderson, Magnus Lidbeck, Lars N, Inger Silfverdal, Annelie Sköld, Arne Wikström, Lena Åkerlund